

חסידורה מפורשת

מתוך ספר

"אוהב ישראל"

פרשת בשלח

להגה"ק

רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא

זיע"א

תוכן העניינים

הקדמה.....א

פרק א: יציאת מצרים היה על ידי גדלות המוחין.....ג

פרק ב: עליית העולמות בשם מ"ב.....ו

פרק ג: שורש ההתקשרות הוא בהדעת.....יד

ניתן להשיג מדי שבוע

לתרומות, הערות

אה"ק: 03-7200159

ארה"ב: 718-9260874

9260874@gmail.com

עבור גליון "שפת אמת

המבואר" - נא להרשם

באימייל

לשמוע השיעור בשפת אמת

בא"י -0732951385,

בארה"ב (קול הלשון)

7183952440/3/1/2/9

יו"ר המערכת:

הרב יהודה הלוי וינגרטן -

עורך ראשי

הרב מרדכי יעקב שווייד

(מח"ס מנחת חיים)

חברי המערכת:

הרב אברהם ענגלענדער

הרב שמחה פרידמאן

(עורך הגליון "אהבת

שלום המבואר")

הרב יעקב שרגא לויפער

בשלח

הקדמה

בכדי להבין מאמר זה חובה עלינו להקדים ביאור קצר המקיף את סדר ההשתלשלות כפי שהוא בעבודת ה'. הנה מהותו של האדם מתחלקת לחמש בחינות רוחניות זו למעלה מזו במעלתן ובדרגתן דהיינו בזכותן, כולם כלולות באדם תמיד, וכל אחת מהם קרויה בשם פרצוף, כלומר שכל מהותו של האדם נכללת בה, הן באופן פרטי שבשעה שאדם נמצא באותה דרגה מסויימת מחמשה דרגות אלו הנקראות פרצוף, אזי כל מידותיו וחלקי נפשו כלולים בה ופועלים על פיה ובטלים אליה בתכלית, והן באופן כללי שבכל עת יש חלק בנפש האדם המשתייך אליה וכל חלקים אלו נמצאים תמיד באדם ומאירים בו ולפי בחירתו בטוב וברע הוא מכניס את עצמו לאחד מחמשה בחינות אלו, והם משפיעים זה על זה.

וחמשת פרצופים אלו הם אריך אנפין, אבא ואמא זעיר אנפין ומלכות. וחמשת אלו הם כינויים לגילויי אורו ית' בכל מיני אופנים זה למעלה מזה, אשר כולם מאירים באדם שהוא תכלית כל סדר ההשתלשלות, וממילא יש גם באדם חמשת בחינות אלו. הראשון שבהם הוא החלק הרוחני ביותר של האדם שהוא הרצון שבו, דהיינו שיש באדם חלק מנפשו שהיא זכה ורוחני מאוד, וכל מהותה היא "מרוצה" כלומר שהיא רצה תמיד להדבק בשורש שמשם היא נחצבת, והיא נקראת ג"כ בשם "רצון" מלשון מרוצה, וחלק הנפש הזה אינו זקוק לשום שכל או מידה בכדי להדבק ברצון העליון אלא בלי שום טעם הוא רוצה להיות דבוק באור העליון שהוא נחצב משם, והארה זו נקראת "אריך אנפין", שאז כל מהותו ופרצופו ופניו של האדם הנקרא "אנפין" נעשה "אריך" שנעשה כולו בתכלית השלימות, ושכלו ומידותיו אין להם באותה שעה פעולה המגבלת את הרצון אלא כל מהות האדם נמשך אחרי הרצון העליון וכאילו מאליו נמשכים איבריו לעשות רצון קונו (ובבחינה

שהיה אברהם אבינו שלא היו איבריו יכולים לעשות כנגד רצון ה' כמאמר הרה"ק מרימנוב עה"פ וישלח אברהם את ידו).

וכל זה בשעה שהישות של האדם מתבטלת לגמרי מגודל חוזק רצונו וכלות נפשו להקב"ה, אבל יש עוד בחינה באדם שאין מהותה ביטול גמור בתכלית, אלא יש בו איזה מציאות עצמית, וחלק הישות הזאת היא כח החכמה שבאדם שנקראת "אבא", ודלא כבחינה הראשונה שבה הדבקות באור ה' אינה נמדדת בחכמתו כלל ואין בה שום גבול לפי מידת חכמתו והשגתו, הרי שהשגה זו יש בה איזה גבול לפי חכמתו של האדם, אבל מכיון שהוא בטל לגמרי לכח השכל, וכאילו כל מהותו נמצאת בשכליות ואינו חפץ למדוד את דביקותו בה' לפי גבול הבנתו הפרטית, כי הוא מבין ויודע שהבנתו מוגבלת וברורה לו מציאות האמונה (שכח זה נשפע לו מתוך הפרצוף הראשון של הרצון העליון) אזי יש בו דרגה שהוא כאילו רואה את האמונה בעיניו, וכמו שכשאדם רואה בעיניו אזי אין ראייתו מוגבלת לפי שכלו, וגם היא בהירה וברורה מאוד, כך החכמה כשמאירה באדם הוא כאילו רואה את הקב"ה בעיניו ואומר "זה קלי ואנוהו" (כמו שהיה בקריעת ים סוף שאמרו חז"ל "ראתה" שפחה על הים כו' והיא ראיית עיני השכל בלי גבולי הבינה), ובחינה זו נקראת "אבא" שעליה אמר הכתוב "אלקי אבי וארוממנהו".

ויש עוד בחינה באדם, שבה האדם חפץ להבין את החכמה האלוקית לפי הבנתו האישית, (וכמובן שגם בחינה זו צריכה להיות באדם מלבד הרצון והחכמה, שהרי תכלית הבריאה היא להיות אלקותו נתגלה בתחתונים, כלומר שלא תהיה דביקותו רק בשעה שהוא מופשט מהעולם וכל כולו מונח באור הרצון והשכל, ולכן חובה עליו להמשיך את השכל לידי הבנה עד שגם בשעה שלא תהיה מהותו נמצאת באור השכל יבין עדיין בבהירותו את מציאות ה' וגדלו לפי יכולתו), ובחינה זו נקראת "אמא" ו"בינה", ויש בה מ"ט שערים, כלומר שמכיון שברצונו להמשיך את גילוי בהירות מציאותו ית' לתוך מציאותו העצמית הקטנה והבסיסית ביותר של האדם הנקראת "זעיר אנפין" שהיא מידותיו (חסד וגבורה ותפארת כו'), עליו להביא לתוך לבו את הארת השכל באופן המתקבל על הלב ברוב הבנה עד שיכנס לתוך ההרגש, ויש בו מ"ט כוחות הבנה שונים זה מזה הנקראים מ"ט שערי בינה". ויש עוד שער הנ' שהיא חלק ההבנה העליון ביותר שאינו נמדד בגבולי הנפש אלא הוא בא מתוך בהירות החכמה והוא שורש כל המ"ט שערים האחרים, וזהו שער הנ' של הבינה המיוחדת בחכמה.

והנה יש עוד ד' עולמות והם, עולם הביטול הגמור להקב"ה שבו מאיר באדם רק אורו של הקב"ה הנקרא עולם האצילות, עולם השכל הנקראת עולם הבריאה, עולם הדיבור הנקרא עולם היצירה ועולם המעשה הנקרא עולם העשייה. ומבואר במאמר זה כי מהותו של שם מ"ב, שבו העליה מעולם לעולם, היא היות האדם משתמש באור השם הזה המאיר ששת מידותיו (חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד, שכל אחת כלולה משש והוא גי' מ"ב) בכח הגבורה להתגבר לעלות בדביקות לשרשו, ויחד עם הארת השכל המאיר במלכות הוא גי' מ"ט, וזה הוא שלימות מ"ט שערי בינה המאירים בהמידות, והשלימות היא כאשר מאיר במידות שער הנ' שהוא הארת החכמה הנקרא מוחין דגדלות שאז יוצאים מידותיו של האדם לחירות מהקליפות הנאחזים בישות אשר במידות, כי מכח החכמה שבה הביטול לאור השכל מתבטלים כל ההסתרות כמאמר הזוה"ק "בחכמה איתבריר כולא".

פרק א'

יציאת מצרים היה על ידי גדלות המוחין

וחמשים עלו בני ישראל וגו'. עצמות יוסף עמו. ופירש"י ז"ל אין חמושים אלא מזוינים כו' עיי"ש. יש לרמז בזה בהעיר לב. כי הנה נודע בספה"ק אשר בני ישראל בעת גלות מצרים נכנסו ונשקעו במ"ט שערי טומאה ע"י גילולי מצרים ותועבותיהם שהיה מקום תכלית הטומאה. ואילו ח"ו היו נכנסין לשער הנו"ן משערי הטומאה אזי אנו ובנינו ובני בנינו היינו משועבדים לפרעה במצרים אך שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו וגאלם קודם שנכנסו. וסוד הגאולה היה על ידי שער הנו"ן מן נ' שערי בינה הקדושים. וגם נתגלה סוד הדעת העליון הקדושה. ועיי"ז נגאלו בני ישראל ממצרים מתוך המ"ט שערי טומאה. ונכנסו למ"ט שערי בינה עד שעלו גם לשער הנו"ן משערי בינה בסוד גדלות המוחין שהם בחינת י"ה. חכמה ובינה. שהוא סוד הגאולה בתמידית. וכמבואר אצלנו לעיל כמה פעמים:

ויקח משה את עצמות יוסף עמו. ידוע שמרע"ה היה סוד הדעת העליון הק'. ויוסף הצדיק היה בחי' יסוד צדיק חי עלמין. המתייחד ומתקשר בסוד ח"י חוליות שבשדרה. ועולה למעלה לבחי' מוח החכמה עילאה קדישא. ומשם משפיע שפע קדושה וחיות הקודש לכל העולמות. והוא אתקשרותא דכולהו עלמין ומקשר עצמו בכל בחי' שביעית שבכל העולמות סוד המלכות הקדוש. וזהו ויקח משה את עצמות יוסף. עצמות הוא לשון כעצם השמים לטוהר (שמות כד, י). לשון בהירות ואור. היינו שמשה סוד הדעת לקח עם בחינתו ג"כ את הבהירות ומקור שורשו של יוסף הצדיק ח"י עלמין שהוא בהירות אור החכמה. כי השבע השביע את בני ישראל. היינו כי הוא קשרם וייחדם כל הבחי' בבחי' שבע להיות מזוינים וכנ"ל. והמשכיל יבין כל זה ויבין דבר מתוך דבר:

וחמשים עלו בני ישראל וגו'. עצמות יוסף עמו. ופירש"י ז"ל אין חמושים אלא מזוינים כו' עיי"ש. יש לרמוז בזה בהעיר לב. כי הנה נודע בספה"ק אשר בני ישראל בעת גלות מצרים נכנסו ונשקעו במ"ט שערי טומאה ע"י גילולי מצרים ותועבותיהם שהיה מקום תכלית הטומאה מציאות הבריאה היא עולם שנה ונפש, ונפשו של כל אדם נשפעת משלשה בחינות אלו, שהם הזמן המקום ושורש מציאות נפשו, ומכיון שבבחינת המקום היו ישראל במצרים ששם עיקר התגברות הקליפות, השפיע הדבר על נפשות בני ישראל שיהיו נפשותיהם משוקעים ברע.

ואילו ח"ו היו נכנסין לשער הנו"ן משערי הטומאה אזי אנו ובנינו ובני בנינו היינו משועבדים לפרעה במצרים, מציאות מ"ט שערי טומאה היא היות כל המידות ושרשם במחשבת האדם הנקראת בינה נמשכים אחר רוח הטומאה, והשפעתם ושרשם היא משער ה' שהיא עצם מציאות הקליפה, ומכיון שמ"ט שערי בינה שבטומאה אינם עצם הטומאה אלא התפשטות (כמו להבדיל מ"ט שערי קדושה שהם התפשטות של עצם הקדושה שהיא שער ה'), דרך שער ה' שבטומאה הוא הרע עצמו, לכן יש כח בשער ה' שבקדושה המאיר בהם להוציאם ממ"ט שערי הטומאה, כי שער ה' אינו תלוי בהבנה והשגה אלא למעלה מהם, אבל אם היו ישראל נכנסים למדור הקליפות כ"כ עד שגם שער ה' של הטומאה שהוא רע בלי שום טעם היה שולט בהם, אז לא היה אפשר להוציאם אפילו על ידי שער ה', והקב"ה רצה שתהיה יציאתם על ידי שער ה' שבנפשם.

אך שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו וגאלם קודם שנכנסו לשער הנ' שבטומאה, וסוד הגאולה היה על ידי שער הנו"ן מן נ' שערי בינה הקדושים כי לפי השתלשלות הדברים לא היה שום טעם שיאיר בהם שער הנ' שבקדושה אשר בנפשם שהיה מכוסה בזוהמא וטומאה רבה, אלא שהקב"ה ברצונו הפשוט רצה להאיר את שער הנ' שבנפשם ועל ידי זה נגאלו.

וגם נתגלה סוד הדעת העליון הקדושה הדעת היא הארה מיוחדת, שעל ידה אין נשארת הארת השכל שבשער הנ' באותו חלק מרומם שבנפש השייך ודבק בחכמה, אלא שכל מהותו של האדם (כלומר חלק ה"זעיר אנפין" שבו) מקבל הארה זו, באופן שהארה זו נחקקת בנפשו עד שהיא משנה את כל מהותו כלומר המידות לפעול בדביקות להארה זו, כי נחקק בו הידיעה שכן הוא בבירור, עד שאינו צריך להתבוננות מחודשת בכל עת ועת לדעת זאת, כי הדעת היא מציאות נפשו.

ועי"ז שהאיר הדעת בנפשם ויצא מהגלות נגאלו בני ישראל ממצרים מתוך המ"ט שערי טומאה. ונכנסו למ"ט שערי בינה שהאיר בהם אור השכל בכל מ"ט שעריו שהוא כל מיני הארות שכליות, עד שעלו גם לשער הנו"ן משערי בינה בסוד גדלות המוחין שהם בחינת י"ה. חכמה ובינה. שהוא סוד הגאולה בתמידית יחוד החכמה והבינה נקרא יחוד תמידי והם נקראים "תרין ריעין דלא מתפרשין", כי כשמאיר בהאדם שער הנ', והדעת שבו נשפע מתוך חלק החכמה שבנפשו ולא באופן מקיף וחיצוני בלבד, אזי גאולת נפשו היא גאולה עצמית, מכיון שכח הגאולה שהיא החכמה נהפך להיות חלק מחלקי נפשו, משא"כ מי שהדעת המאיר בו הוא על ידי אור מקיף (למשל באופן שסבב והולך בדביקות להצדיק המאיר בו את הדעת האלוקית, או שנמצא במקום שמאיר בו הדעת כגון ביהמ"ק או בזמן שמאיר בו הדעת כגון בשב"ק), אזי בהסתלק האור הזה תסתלק גם הדעת ונמצא שאין הגאולה תמידית אלא עראית, וכמבואר אצלנו לעיל כמה פעמים:

פרק ב' עליית העולמות בשם מ"ב

והנה נודע מספה"ק כי סוד עליית כל העולמות הוא סוד מ"ב הק'. ושם זה ישנו בכל עולם ועולם. בעשיה ויצירה ובריאה ובאצילות הקדוש כל עולם ועולם לפי בחי' קדושתו. וכאשר יבואר אצלינו אי"ה בפרשת מסעי באריכות. והנה סוד מ"ב שבעולם העשיה הוא סוד האותיות היוצאים מר"ת של תפלת רבי נחוניא בן הקנה כנודע, שהוא א"נא ב"כח ג"דולת י"מינך ת"תיר צ"רורה שהר"ת שלו אב"ג ית"ץ. וכן ישנו שבעה פסוקים בסוד ז' קולות שבמזמור הבו לה' בני אלים והז' שמות שבכל שם וא"ו אותיות עולים יחד למנין מ"ב. אמנם בכל אחד מהז' שמות שיש בו וא"ו אותיות ישנו עוד בחי' הארה הכוללת המשלים לשבע ועולים מ"ט. כנודע בסוד הספירה. וע"י כח זה השם הקדוש יצאו בני ישראל ממצרים. כי הוא סוד העלאות הניצוצות להוציא בולעם מפיהם ולהעלותן למקורן ולשורשן הרמה בקודש. וזהו שפירש"י ז"ל אין חמושים אלא מזוינים. היינו סוד זיינין שהם ז' פעמים ז' עולה מ"ט שערי בינה. רק שער הנו"ן שהוא בסוד מוחין דגדלות נגלה עליהם לשעתן לגודל ההצטרפות בעת ההוא וכנודע מספה"ק. וזהו ג"כ סוד בווי"ן תתקטר היינו כי כל שם מהז' שמות הוא רק וא"ו אותיות. והיינו שסוד מלוכה הק' בש"ק מתקטרת ומתקשרת בווי"ן וכנ"ל. וגם נעשה זינין דכנישין. דכניש בגווייהו כל טיבו וכל ברכאין ונהורין עילאין בסוד הארה כוללת וכנ"ל. וכמובאר אצלינו פרשת ויגש ג"כ. והבן כ"ז:

והנה נודע מספה"ק כי סוד עליית כל העולמות הוא סוד מ"ב הק' הוא שם הגבורות כאש העולה מאליה ברשפי אש והשתוקקות חזק בכל המידות להיות דבק בהקב"ה, ושם זה ישנו בכל עולם ועולם. בעשיה ויצירה ובריאה ובאצילות הקדוש כל עולם ועולם לפי בחי' קדושתו. וכאשר יבואר אצלינו אי"ה בפרשת מסעי באריכות^א ותוכן המבואר שם בקצרה הוא, כי ידוע שיש

הוספות והערות

א. וזלה"ק: אלה מסעי בני ישראל גוי' מוצאיהם לכאורה כמבואר לכל מביין. גם תיבת אלה מורה

שבעה מידות שמהם נפלו ניצוצות הקדושים למקום הקליפות, וכל עבודתנו בעולם הוא להעלות ניצוצות הקדושים האלו לשרשם, ומכיון שעיקר טעם השבירה שנפלו הניצוצות להקליפות היה מכיון שהיו מפורדים זה מזה דהיינו שהמידות לא היו מאוחדים זה בזה (כמו בזמן התיקון שהחסד כלול בגבורה והגבורה בחסד וכל מידה כלולה מכל שאר הז' מידות), אשר ענין זה נגרם על ידי שהמידות ירדן משרשם לעולם שבו לא נתגלה האור א"ס בתכלית השלימות אלא בצמצום ומזה שורש הויית השבירה שמשם נשתלשלו כל הקליפות, והם חמש גבורות מנצפ"ך היוצאים משני הידים הנקראים יד הגדולה ויד החזקה², א"כ הדרך איך להעלות את הניצוצות הקדושים

הוספות והערות

למסעיהם גו'. זה הפסוק אין לו פירוש בכל מקום שפוסל את הראשונים ומה פוסל כאן. גם הלא ידוע כי התוה"ק היא נצחית ושייכה בכל זמן ועת. ואיך שייכים אלו המ"ב מסעות בכל דור ודור. אכן בהעיר לב ושום שכל ובינה ודעת י"ל, כי התוה"ק רומזת לנו בכאן דרכי ה' וסודות נפלאים, אך הדברים נתלבשו בסיפורי מעשיות כמו בשאר מקומות. כי הנה בהעיר ה' את לב האדם הנרדם ומעורר את לבבו לאמר עד מתי אהיה מתועב ומשוקע בתוך התאוות החומריות לילך אחר שרירות לבי ואטוש את אלהי עושי אל גדול ונורא. ורוצה להפריש עצמו מהרע ולידבק אך בטוב. אז עיקר הדברים הוא להרים כל הכוחות והמדות למעלה למעלה. כגון אהבה זרה ויראה זרה. ותענוגים זרים וכדומה. אשר ירדו ע"י להחיצונים ר"ל. ובעבודתו באמת בלתי לה' לבדו יתאמץ להעלות כל הכוחות למקורן ולשורשן הרמה בקודש לאהבה את ה' הנכבד וליראה מלפניו בגין דאיהו רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין. וזהו בסוד (תהלים קלד, ב) שאו ידיכם קודש. ידים נק' הכוחות וצריך לנטלם ולנשאם עד בחי' קודש ישראל לה' ראשית תבואתו (ירמיה ב, ג) שהוא סוד חכמה עילאה קדישא. אשר משם נמשכו כל הכוחות כי כולם בחכמה עשית: המשך ראה בהערה הבאה.

ב. כמובא שם בהמשך דבה"ק: והנה ארו"ל (שבת יד:) בשעה שתיקן שלמה המע"ה עירובין ונטילת ידים יצאה בת קול ואמרה (משלי כג, טו) בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני ע"כ. וכדי להבין ולדעת סוד נט"י וסוד עירו"ב. גם מהו החכמה הגדולה כ"כ שעשה בזה. י"ל, דכשהאציל הבורא ב"ה וב"ש הנכבד והנורא ובר"א ויצ"ר ועש"ה את כל העולמות הק' והכוחות נוראים ונפלאים כדי שע"י הכוחות הק' יוכלו בראוי להכיר גדולתו וטובו וחסדו הגדול ויכולים היו הכוחות הק' והנפלאים להתפשט עד אין קץ ואין תכלית וכמאחז"ל כשאמר הקב"ה יהי רקיע היה הרקיע מתפשט עד אין סוף, והוצרך לומר לעולמו די. ודיבור הוא רק חלק עשירית, ומכש"כ שאר הכוחות הק' והנוראים היו יכולים להתפשט עד אין סוף ואין תכלית, אך כדי שלא יהיו אחיזה להחיצונים המצירים ר"ל, לזאת עשה הבורא ב"ה וב"ש דוגמת חול סביב לים שלא תתפשט הקדושה יותר מכפי הצמצוצים אשר בר"א ויצ"ר ועש"ה יוצר הכל בהשתלשלות העולמות ושקל בפלס הרים. והוא דוגמת מצוה, רשות, איסור. בסוד

הוא על ידי שהקב"ה מבהיק בעולמות התחתונים את קן האמצעי הנקרא "עמוד האמצעי", והוא קן התפארת שממנו שורש התכללות כל המידות זה בזה, והתהוות ומציאות קו זה הוא באור א"ס שבעולם גבוה שבו אין התחלקות המידות זה לזה, הוא שם ע"ב שהוא שורש החכמה של כל המידות שעליו נאמר בחכמה איתברירו^ג,

הוספות והערות

עיקר הבריאה, ותוספות הבריאה, ומותר הבריאה. עיקר הבריאה הם העולמות והכוחות הק' והוא בחי' מצוה. תוספות הבריאה הוא דברי רשות והוא החול סביב להקדושה. שלא תתפשט יותר ח"ו למותר הבריאה להמצירים ר"ל בחי' איסור. אך עכ"ז יש להם אחיזה קצת החיצונים בהכוחות ע"י הניצה"ק שנפלו ממדריגתן כביכול, והוא בסוד המלכים שמלכו בארץ אדום כנודע למביני מדע, וזאת הוא עבודתינו עבודת עם ה' בני" כל ימינו רק להעלות אלו הניצה"ק למעלה לשורשם הרמה בקודש. וזהו (תהלים קיח, ח) מן המיצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה. כי דוד המע"ה כאשר השכיל ונתן אל לבו לאלו הכוחות אשר ביד המצירים ר"ל, היה משתוקק מאוד להעלותם לשורשם בקודש. וזהו מן המיצר קראתי י"ה, היינו שאני צועק אל ה' ומתחנן לפניו ית' להעלות אלו הכוחות מן המיצר. ענני במרחב י"ה, היינו שענה אותו ה' והעלה אותם הכוחות לבחי' רחובות הנהר שהוא עלמא דבינ"ה ולבחי' חכמ"ה עילאה קדישא. וזהו במרחב י"ה. כי אותיות י"ה הם בחי' וסוד חכמ"ה ובינ"ה. וזהו ג"כ (שם קז, ב) יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר, היינו לעתיד כשיזדכך ויטהר הזוהמא ויצאו כל הכוחות מהמצירים ר"ל ויגאלם ה' צבאות מיד צר:

והנה התפשטות הכוחות הוא ע"י הידים חמש אצבעות דיד ימין וחמש אצבעות דיד שמאל. ובהידים יש עיקר אחיזה להחיצונים ר"ל. ולזה תיקן שלמה המע"ה נטילת ידים לכל דבר שבקדושה לאכילה שהוא במקום קרבן בעת הזאת, ולשארי דברים שבקדושה ובפרט כלילה בעת השינה אז הוא עיקר זמן אחיזה להם ר"ל בהידים שהם התפשטות הכוחות.

ג. כהמשך דבה"ק שם: אמנם כשנותנים על הידים מים שהם בחי' חסד בזה מסירים אחיזתן. גם מי"ם הוא מספר ט' יודי"ן משמות הק' ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. ועל ידי המים מחזירים ומדביקים הכוחות לשורשן הרמה בקודש. וזהו שאו ידיכם קודש (תהלים קלד, ב) היינו להעלותן לבחי' קודש וכנ"ל. וזהו ג"כ סוד רום ידיהו נשא (חבקוק ג, י) כי רו"ם הוא גם כן בחי' חכמה קדישא. ובזה נתבאר סוד נט"י והוא נק' בבחי' אבידה מדעת. כי בריאת העולמות היה על דעת זה למען יתעצם איש הישראלי כל ימיו בעבודת ה', ולעבוד אותו באמת בעודו בחיים חיותו ולהעלות אלו הכוחות ויקבל שכר נצחי על זה מהאל הטוב והמטיב בחסדו. והעירוב הוא סוד אבידה שלא מדעת. כי נשמתו של אדה"ר נחצבה מאתר עילאה וזיהרא קדישא, וכאשר בא לידו אותו מעשה האכילה מעץ הדעת טוב ורע, אז כל הנשמות נתערבו בטוב ורע, כי באדה"ר היו כלולים נשמות ישראל כולם. וכן כשהאדם הולך אחר תאוות לבו ותוקף תשוקת חומריו ובא לידי חטאים ר"ל, אז עי"ז מערב ג"כ טוב ברע ח"ו. וזהו בבחי' אבידה שלא מדעת ע"ד

ומשם מאיר להמידות. ושם זה הוא של הארה מלמעלה למטה. ובזה ניתן כח לעולמות התחתונים לעלות מלמעלה למטה, וכח זה נקרא יד הרמה שהוא קו האמצעי הכולל את שני הקוים האחרים שהם יד הרמה ויד החזקה^ד, והיד הרמה

הוספות והערות

(סוטה ג.) אין אדם עובר עבירה אלא א"כ נכנס בו רוח שטות. גם כי לא על דעת כן ברא הבורא ב"ה וב"ש את העולם כ"א לעבדו ולבחור רק בטוב סלה, ולבל יהיה שום אחיזה להחיצונים ע"י מעשה בני אדם ר"ל, כי מפשעיהם לכל חטאתם ר"ל, ע"י המחשבות רעות ר"ל שמביאם לזה, יש אחיזה להחיצונים ר"ל בהכוחות שבאו מעולם המחשבה, וצריך להעלותן למקורן ולשורשן לעולם המחשבה שהוא בסוד שם ע"ב הק' הוא הוי"ה במילוי יודי"ן, ולזה תיקן שלמה המע"ה בחכמתו הנפלאה עירובין לשבת קודש והמוציא חוץ לעירוב הוא מוציא מרשות לרשות אחר. כי מבפנים לעירוב הוא רשות הקדושה והטוב, וחוץ להעירוב הוא רשות סט"א ר"ל. ועל ידי העירוב יופרד ויתפרש אחיזתן לגמרי וישאר אך קודש לבד ואז אינו מעורב טוב ברע כלל כי עיקר אחיזתן נמשך מבחי' יד השמאלי בחי' גבורה שהוא מספר רי"ו. וסוד עירוב הוא ע"ב רי"ו. ועי"ז נכלל השמאל בהימין כי שם הק' ע"ב הוי"ה במילוי יודי"ן הוא מקור ושורש החסד עליון. גם רי"ו אותיות ישנו בהשם הק' והנורא שם ע"ב המפורש היוצא מפסוקי (שמות יד, יט כא) ויסע ויבא ויט והבן זה. ואז בימי שלמה המע"ה נשאר כולו טוב וחסד מזוכך ע"י חכמתו ועבודתו הקודש ואז היתה הסיהרא קדישא במילואה וטובה ולזה אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה (דח"י ב' ט, כ) וכמבואר למעלה בפרשת פינחס. וע"י התיקון שעשה בזה בחכמתו והעלה הכל לשורשו לבחי' קוד"ש, עי"ז נעשה שמחה וחדוה ותענוג בכל העולמות להמשיך כל חדרו וכל טיבו לכל העולמות ולהכנס"י לעילא ותתא. ולזה יצתה בת קול ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני והבן זה:

ד. כהמשך דבה"ק שם: והנה ידוע כי יש ג' בחי' הנק' ידים בסוד יד הגדולה, יד החזקה, יד הרמה. יד הגדולה הוא יד ימין סוד החסד והוא בחי' י"ד אותיות של הוי"ה אלהינו הוי"ה. ויד החזקה הוא בחי' יד שמאל סוד הגבורה סוד י"ד אותיות המאוחרים מי"ד אותיות הנ"ל, והם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. ויד הרמה הוא בחי' קו האמצעי בחי' רחמים סוד י"ד אותיות של הוי"ה פשוט במילוי אלפי"ן, והוא סוד האמת המרכז והקוטב אמצעי לכל העולמות. כי אמת מארץ תצמח (תהלים פה, יב) וגבוה מעל גבוה לזאת א' בראש ות' בסוף ומ"ם באמצע לידע ולהודיע כי האמת הוא מרכז אמצעי של כל העולמות והוא סוד יד הרמה בסוד יוד אותיות של שם הוי"ה הק' במילוי אלפי"ן וד' אותיות הפשוטות. והנה אלו ג' ידות עולים מ"ב היינו ג' פעמים י"ד הוא סוד שם מ"ב הק'. והנה בכל עולם ועולם מד' העולמות הק' אבי"ע בכל אחד ישנו שם מ"ב הק', כי שם זה הוא סוד העלאת העולמות מעולם לעולם עד אין סוף. היינו השם מ"ב הק' שבעולם היצירה הוא מעלה את עולם העשיה ליצירה, והשם מ"ב הק' שבעולם הבריאה הוא מעלה עולם היצירה לבריאה, והשם מ"ב הק' שבעלמא דאצילותא קדישא הוא

הזאת היא הארת אור א"ס המאיר לתוך הקליפות⁷, וידוע שעל ידי שמאיר אור א"ס בתוך העולם התחתון אז יתפרדו כל פועלי און והקליפות מתבטלים, כי מתגלה ומאיר גודל מתיקות האור א"ס ונתגלה איך שהוא ית"ש אמיתיות החיות ומציאות קיום כל העולמות וכל המידות, ואז כל המידות משתוקקות וכלות לשרשם, ואז העבודה של עלייה היא בהדרגה על ידי שם מ"ב הכולל מ"ב אותיות כנגד כל מידה ומידה בפרטות (מלבד מדית המלכות שהיא מידה כללית).

והנה סוד מ"ב שבעולם העשיה הוא סוד האותיות היוצאים מר"ת של תפלת רבי נחוניא בן הקנה כנודע, שהוא א"נא ב"כח ג"דולת י"מינך ת"תיר צ"רורה שהר"ת שלו אב"ג ית"ץ. וכן ישנו שבעה פסוקים בסוד ז' קולות שבמזמור הבו לה' בני אלים והז' שמות שבכל שם וא"ו אותיות עולים

🌀 הוספות והערות 🌀

מעלה עולם הבריאה לאצילות הק'. וכן הוא העלאת העולמות באצילות הק' כי אית כסא לכסא מעשיה שבאצילות ליצירה שבאצילות הק' עד לאצילות שבאצילות והכל נעשה ע"י שמות מ"ב הק'. כי ישנו כמה וכמה שמות מ"ב היינו שם של אנא בכח שהוא אב"ג ית"ץ. וכן שם הק' אהי"ה יה"ו עולה מספר מ"ב אשר משם יוצאים ז' שמות מרגלאין לכל ימי השבוע, וגם שם הוי"ה הק' כפשוטו ומילואו ומילוי דמילואו עולה ג"כ מ"ב אותיות ועוד כמה שמות הק' שהם במספר מ"ב. והנה גם בעולם העשיה ישנו שם מ"ב והוא להעלות הכוחות והניצוצין שנפלו וירדו ולנטלם ולנשאם למקורן ולשורשן הרמה בקודש:

והנה בתחילת הערת אדם הישראלי אל ה' אב הרחמים או הבורא בהוב"ש ברב טובו וחסדו הגדול מגלה אל האדם יד הרמה אור קרן הוד המאיר ובא אל האדם כל אחד לפי בחינתו ונשמתו, ובחי' יד הרמה הוא מרכז האמצעי לכל העולמות ומקור שרשיי לכל הכוחות הנפלאים, ובהתגלות בחי' מקור השרשי הזה מתעלים אז כל הכוחות שנפלו וירדו להמציירים ר"ל, ומדבקים א"ע בשורשם קודש למקום אשר משם באו ואז נגאלו מן המיצר. אמנם בחי' גאולה זו הוא רק על מעט זמן כי אח"כ נלקח מאתו זו הבחי' אשר האירה והבעירה בקרבו תשוקת עבדות הבורא בהוב"ש ואז ניתן לו הבחירה חפשית שיעבוד בעצמו ולהתעצם בכל עוז ולהטות את לבבו אל דרך הטוב והמאושר ולהכניע את הרע ולהכליל היד שמאל בהימין. וצריך כל ימי חייו להתעצם בהתלהבות גדול ולילך ממסע למסע וממדריגה למדריגה עד אשר ישלים המ"ב מסעות בחי' ג' ידות, ואז כשבא לבחי' זו שהקב"ה בעזרו ומזכהו. אז הוא מעלה את כל הכוחות שנפלו למקורן ושורשן הרמה ואז הוא בא לבחי' הראשונה לאור קרן אשר הבהיק והאיר לו מתחלה מאת ה' היתה זאת אשר גילה לו ביד הרמה וכנ"ל. וזהו שאמרו חז"ל אין חסידות כתחלתו.

ה. ע"י גם לקוטי תורה (לבעל התניא זי"ע) פרשת מסעי ע' צ"ב.

יחד למנין מ"ב. אמנם בכל אחד מהז' שמות שיש בו וא"ו אותיות ישנו עוד בחי' הארה הכוללת המשלים לשבע ועולים מ"ט והיא בחינת המלכות הפרטית שבכל ספירה, כנודע בסוד הספירה שהיום האחרון שבכל שבוע מימי הספירה הוא כנגד מלכות של אותה המידה, וע"י כח זה השם הקדוש יצאו בני ישראל ממצרים. כי הוא סוד העלאות הניצוצות להוציא בולעם מפייהם ולהעלותן למקורן ולשורשן הרמה בקודשי שהרי ישראל היו במצרים משוקעים במ"ט

הוספות והערות

1. כהמשך דבה"ק של האוהב ישראל בפרשת מסעי שם: וכמ"כ עזה"ד היה ג"כ גאולה הכללי ביציאת מצרים שהיו משוקעים בתוך הקליפות והחיצונים במ"ט שערים ר"ל והוצרך הבורא ב"ה כביכול להתגלות עליהם ביד הרמה. ועי"ז נתעלו כל הנ"ק למקורן ולשורשן הרמה בקודש למקום שיצאו משם, להיות כי ראו את מקור מחצבתם בהשורש אשר יצאו משם וכל דבר נמשך לשורשו ואז נעו כל אלילי מצרים מפניו ית' והאלילים כרות יכרתו ונכנע הרע תחת הטוב ועל ידי זה נגאלו. וזהו סוד ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו, כדי שיתקשרו ויתדבקו כל הכוחות הק' והניצה"ק שנפלו למקורן ולשורשן הרמה ואח"כ נלקח מהם מדריגה ובחי' רמה ונשאה כזאת והוצרכו עם ב"י לילך בעצמם ממדריגה למדריגה מ"ב מסעות עד אשר באו לארץ הקודש ארץ חפץ ה' בה. וזהו ובני ישראל יוצאים ביד רמה (שמות יד. ח) ותרגומו בריש גלי. היינו בראשית התגלות המקור של כל הכוחות שהוא יד הרמ"ה. וכן המסעות בעצמם היו ג"כ על זה הדרך, כי כאשר הלך משרע"ה ואהרן והע' זקנים וס' ריבוא נשמות ישראל ועמהם ארון הקודש והיו אז בסוד רתיכא עילאה קדישא. עי"ז נאספו ונתדבקו אליהם כל הנ"ק וכל הכוחות הק' שנפלו להמצירים במקומות ההם ונתעלו להמקור ושורש מוצאיהם הקדוש, ולכן במקום א' נשתהו שם זמן רב ובמקום א' רק לפי שעה או יום או יומיים שהכל היה לפי ריבוי הניצוצות שהיו במקום ההוא: העולה מדברינו הנ"ל שגאולת עם בני"י ממצרים בליל א' של פסח היתה ע"י התגלות בחי' יד הרמה. ואז נתגלו כל המוחין דגדלות ועי"ז נתעלו כל הניצה"ק ונגאלו כל הניצוצין מיד המצירים ונתעלו ונתדבקו בשורשם הרמה מקור מוצאיהם ותיכף אח"כ ניטלה מהם בחי' ומדריגה זו הגדולה והוצרכו אז בני"י לילך ולנסוע ממסע למסע וממדריגה למדריגה. ובכל מסע נתגלה בחי' א' ואות א' משם מ"ב הק' אנא בכח. ועי"ז נתעלו הניצה"ק שבמסע ההוא ונתדבקו בשורשם ובמקום מוצאיהם עד אשר השלימו המ"ב מסעות בשלימות בחי' הג' ידו"ת ואז נכנסו אל ארץ חפץ ה' בה, ואז חזרו ובאו אל המדריגה הזו בעצמה שהיה בליל א' דפסח ע"י התגלות יד הרמה, כי בחי' גדולה ההוא נלקח מאתם תיכף אחר ליל א' דפסח למען אשר יתעצמו בעצמם בכל עוז ע"י המ"ב מסעות לחזור ולבוא אל מדריגה הלזו. וכן הוא עד"ז גאולת כל אדם מישראל מיד המצירים אותו וכנ"ל: ועפ"ז יובן התרגום יונתן על פסוק (שמות יט, ד) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם

שערי טומאה, ועל ידי שם מ"ב עלו מטומאת מצרים לקדושה, ועלו עמם הניצוצות הרבים שהיו משוקעים במצרים הנרמזים בתיבת "ואחר כך יצאו ברכוש גדול".

וזהו שפירש"י ז"ל אין המושבים אלא מזוינים. היינו סוד זינין שהם ז' פעמים ז' עולה מ"ט שערי בינה דהיינו שאע"פ שמתיבת חמושים מוכח שבני ישראל יצאו ממצרים על ידי חמישים שערי בינה ולא על ידי מ"ט בלבד, קמ"ל רש"י דבאמת עיקר ההארה שזכו לה בדרך קבע היא מ"ט שערי בינה שהם ז' פעמים ז' דהיינו מזוינים, רק שער הנו"ן הנרמז בתיבת וחמושים, שהוא בסוד מוחין דגדלות נגלה עליהם לשעתן לגודל ההצטרפות בעת ההוא וכנודע מספה"ק.

וזהו ג"כ סוד מה שאנו אומרים בזמר לליל שבת בשבח השכינה הקדושה, "שכינתא תתעטר בשית נהמי לסטר, בווי"ן תתקטר", היינו כי כל שם מהז' שמות הוא רק וא"ו אותיות דעל כן נקרא שם מ"ב ולא שם מ"ט, שהרי הז' האחרונים הם ז' ספירותיה של הספירה השביעית שהיא המלכות השכינה הקדושה עצמה. והיינו שסוד מלוכה הק' בש"ק מתקטרת ומתקשרת בווי"ן וכנ"ל דענין קישוט הכלה בכל מיני לבושים ותכשיטים מורה על היותה בתכלית השלימות בכל מיני המעלות, ובכך שהמלכות היא השכינה הקדושה מקבלת בליל שבת את הניצוצות הקדושים שהעלו בני ישראל אליה מכל המידות, היא מתעטרת ומתקשטת בכל מיני השלימויות, וגם נעשה זינין דכנישין. דכניש בגווייהו כל

הוספות והערות

אלי. כי בליל א' דפסח באו ענני כבוד ונשאו את בני לירושלים והקריבו שמה את הקרבן פסח ואח"כ שבו למצרים עי"ש. והיינו כי ע"י התגלות יד הרמה בלילה ההוא נגאלו אז גאולה שלימה כראוי רק אח"כ תיכף חזרו לקדמותן. למען יתעצמו בעצמם בכל כח ועוז ע"י המ"ב מסעות עד אשר באו לארץ הקדושה וכנ"ל. ואין מן הצורך להאריך בדברים אלו כי מבוארים מעצמם למביני מדע:

ועתה נבוא לביאור הפסוקים אלה מסעי בני ישראל ובתיבת אל"ה פוסל את הראשונים. היינו שהיו מקודם מצירים ומעיקים להם. ובחי' הרע הכל נפסל ונכנע תחת הטוב בעת הגאולה וכן בכל מסע ומסע ובחי' הטוב והקדושה שהיו מובלעים מקודם בין הקליפות והחיצונים ר"ל נתעלו אז לשורשן הרמה. אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן. כי משרע"ה היה בחי' ומדריגת אמת כנודע. והוא בחי' יד הרמה וגם הוא בחי' דעת עליין הק' ששם נמתקן הדינים ונכללו בימין ונתגלה החסד והטוב שהוא בחי' אהרן הכהן איש חסד כנודע. בחי' יד הגדולה. ובחי' זו אשר נתגלה אז בשעת יציאת מצרים.

טיבו וכל ברכאין ונהורין עילאין בסוד הארה כוללת וכו"ל. וכמבואר אצלנו פרשת ויגש ג"כ שהמלכות מקבלת שפע מהיסוד המאסף את כל ששת המידות

הוספות והערות

ז. וזלה"ק: או יאמר "ויגש" אליו "יהודה גו". ר"ת גימטריא טו"ב. ואיהו מנין שם הק' אהי"ה. היוצא מפסוק מר"ת של א"ת השמי"ם ו"את ה"ארץ (בראשית א, א) דאיהו גושפנקא דמלכא דבה חתים קוב"ה שמיא וארעא. והוא שם הדעת עליון הק'. שמשם יוצאים הח' והג' וזהו את השמיים ואת הארץ. כי שמים נקראים בחי' חס"ד. וארץ נקראת בחי' גבורה. ור"ת של ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני עולה מנין שם הק' הוי"ה ב"ה וב"ש. ויש להבין על מה ולמה בא הרמז כאן בר"ת אלו לשני שמות הקדושים הללו. וי"ל, דהנה יהודה ראה שהוא בעת צרה והדינין שורים עליו ורצה למתקן בשורשם וסוד המתקת הדינים הוא ע"י דעת עליון הק'. וכמ"ש (משלי כד, ד) ובדעת חדרים ימלאו. ואמרו קדמונינו ז"ל כי מלת חד"ר נוטריקון חסד דין רחמים. כי ע"י הדעת הוא המתקת הדינין, אך ע"י מה יוכל לבוא לבחי' דעת עליון ע"י בחי' צדיק חי עלמין כי הצדיק מייחד ומקשר את עצמו ע"י חוליות שבשדרה בסוד חי עלמין. ועולה עד הדעת ומקבל הטיפי מוחין ומוליך ומביא השפע טובה וכל טיבו וחדו אל הכנסת ישראל לעילא ותתא. וזהו בסוד ו"ה. כי וא"ו הוא בחי' צדיק חי עלמין. וה' אחרונה הוא בסוד המלוכה הק'. והוא"ו מקבלת השפע וכל ברכאין טבין מי"ה דאינון חכמה ובינה תרין ריעין דלא מתפרשין. ומשפיע לה' אחרונה. וזהו סוד שבת קודש. וכמו שאנו אומרים בווי"ן תקטר וזינין דכנישין. והיינו כי אז הצדיק עולה ומקשר את עצמו בוא"ו מדות ומייחד את עצמו על ידי ח"י חוליות שבשדרה בסוד ח"י עלמין. ועולה עד הדעת ומייחד ומקשר עצמו עם ה' אחרונה סוד המלכות הק' מדה השביעית. והה' אחרונה עולה ומתעטרת על ראש הוא"ו בסוד אשת חיל עטרת בעלה (משלי יב, ד). ונעשה בחי' זיי"ן. וזהו בווי"ן תקטר. בוא"ו ישנו שני ווי"ן. וא"ו ראשונה הוא סוד מדתו של יעקב סוד הת"ת גם בסוד וא"ו מדות. והוא"ו השניה הוא המילוי. והוא בבחי' יוסף הצדיק יסוד ח"י עלמין. וזהו בווי"ן תקטר. המלכות הקדוש. וזינין דכנישין. היינו זיינין דכניש בגווייהו כל טיבו וכל ברכאין ונהורין עילאין קדישין. והנה בשם הק' הוי"ה מספרו כ"ו. והמילוי של כ"ף הוא פ'. ומילוי של ו"ו הוא ו'. עולה המילוי מספר אלהים"ם. וזהו ג"כ סוד המתקת הדינין. כי כ"ו במילואו עולה מנין הוי"ה אלהים בכללו. והנה יוסף הצדיק הוא בחי' וא"ו. סוד יסוד צדיק. ויהודה הוא בחי' המלוכה הקדושה סוד ה' אחרונה. והגם שיהודה לא ידע עדיין שהוא יוסף. עכ"ז לרוב טהרתו וקדושתו רוח ה' דיבר בו ורוה"ק שורה עליו ורצה להמתיק הדינין מעליו ע"י שם הדעת הק' שמספרו טו"ב כרמוז בר"ת של ויגש אליו יהודה. ונתייחד ונתקשר עם הצדיק [וזהו ג"כ סוד הגשת המנחה על המזבח לכוונה זו]. ויאמר בי אדני. היינו תתייחד ותקשר עמי וע"י התקשרותו עם הצדיק היה היכולת בידו לעלות עד הדעת ולהמשיך מחכמה ובינה שהם סוד י"ה. ע"י הוא"ו

ומשפיעה לתחתונים כל צרכיהם ברו"ג, דהמלכות יש לה כח שמגלה את השפע לפי צורכי המלוכה בכל עולם כפי מהותו, והבן כל זה.

פרק ג'

שורש ההתקשרות הוא בהדעת

ועל פי זה נתבאר גם המשך הפסוקים, וזהו (שמות יג ט) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ. ידוע שמרע"ה היה סוד הדעת העליון הק' שהוא שורש כל המידות שהרי כל המידות וההרגשים מתעוררים על ידי שדעתו של אדם קבועה ומקושרת באותו ענין שחיותו בו וממילא נמשכים המידות אל חיותו, כי המידות הם ענפי השכל, ויוסף הצדיק היה בחינת יסוד צדיק חי עלמין שהיא המידה האחרונה מששת המידות חג"ת נה"י והיא המידה המאספת כל המידות על מנת לגלותם בפועל, וע"ד עבודה שלבו של אדם מתאסף ומתקשר ומתחמם בהתלהבות לעבוד את הקב"ה בכל מידותיו, המתייחד עם המלכות שהיא ע"ד עבודה העבודה בפועל, ומתקשר עם המידות העליונות (חסד גבורה תפארת נצח והוד) בסוד ח"י חוליות שבשדרה שתחילתו ממקום הדעת בראש ונמשך עד למטה ביסוד, ועולה למעלה לבחי' מוח החכמה עילאה קדישא שנקרא אבא והוא אב לכל המידות ומשם שורש הדעת, ומשם משפיע שפע קדושה וחיות הקודש לכל העולמות ובחינה זו נקראת יסוד עולה עד הדעת, והוא אתקשרותא דכולהו עלמין ומקשר עצמו בכל בחי' שביעית שבכל העולמות סוד המלכות הקדוש.

וזהו וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף. עצמות הוא לשון כעצם השמים לטוהר (שמות כד, י). לשון בהירות ואור. היינו שמשנה סוד הדעת לקח עם בחינתו ג"כ את הבהירות ומקור שורשו של יוסף הצדיק ח"י עלמין שהוא בהירות אור החכמה באורה ובהירותה של ספירת הדעת כלול גם כן גודל האור והתענוג וההתקשרות שבמידת היסוד שהיא התקשרות כל המידות, כי השבע השביע את בני ישראל. היינו כי הוא קשרם וייחדם כל הבחי' בבחי' שבע להיות מזוונים וכנ"ל שהרי כל מציאות היסוד וכוחו הוא כאמור לעיל מכיון שיש

הוספות והערות

ולהשפיע לה' אחרונה סוד שם הק' אדנ"י בחי' ומדת יהודה. וזהו ג"כ פירוש בי אדנ"י. ולזה ג"כ עולה הר"ת מספר כ"ו. לרמוז שייחד וקשר שם הוי"ה הק' להמתיק הדינים מעליו. וכאשר נתבאר. והמשכיל יבין כל זה כי עמוק הוא.

לו כוח לעלות עד לדעת ששם שורש כל המידות והוא ממשיך התקשרות זאת מהדעת להמידות שהם חלק פחות יותר באדם, ועל ידי ההתקשרות שם הוא ממשיך את האור למעשה דהיינו למלכות, וא"כ פשיטא שבאור הדעת עצמו כלול האור של היסוד, והמשכיל **יבין כל זה** כי אי אפשר להיות שלימים במידת ההתקשרות אשר במידות כראוי אם לא תקדם אליה ההתקשרות בהדעת בשלימות, **ויבין דבר מתוך דבר** וע"ד עבודה שכשהאדם מקושר כראוי בדעת חזקה בבוראו הרי זה בחינת יחוד ממש כי היסוד שהוא סוד היחוד כלול בהדעת.